

Beeldenbeest

door [Loek Zonneveld](#)

28 februari 2018 – verschenen in [nr. 9](#)

Al een poos was ik er niet geweest, in de meest schilderachtige pijpenla van Groot Mokum, randje Jordaan: De Roode Bioscoop. Flint speelt daar *Lucebert*. Hoe tijdloos wil je het hebben? Of hoe plotseling actueel – door die biografie. De Flint *Mensch* Felix Strategier zoekt al vijftien jaar naar de juiste deuren en ramen om de leeftijdloze Keizer der Vijftigers voor zijn trouwe publiek van dichtersvriendinnen en zangersminnaars te ontsluiten. De ontmoeting met jazztrompettist, hiphopper en ook componist Mark Nieuwenhuis trapte de deur open en deed de ramen rinkeldekinkelen. Deze muziekmagiër musiceert zulke toverachtig heldere klanken bij elkaar dat Strategier er deze keer zijn onbreekbare zangstem opvallend vaak voor laat rusten en die verruilt voor een verbaal soort *jammen*. Minstens zo effectrijk. Zeker door de mix met het zangerig Vlaamse timbre van acteur Wim Meuwissen, *dritte im Bunde* binnen dit sterke trio. Een klankrivier vormen ze voor Luceberts woordschepen. En als Strategier zijn strottenhoofd alsnog volledig losgooit (in 'Jezus lag te lachen' of 'De dorre akker wordt gewassen'), berg je dan maar.

Lucebert – Alles van waarde is weerloos is zo'n winteravond vullende omarming waar je je in stort en waaruit je nooit meer loskomt. Omdat Lucebert ook een beeldenbeest is en je bij het lezen en luisteren spontaan naar zijn schilderijen begint te hunkeren, is er een vierde kunstenaar aangetreden, Martijn Grootendorst. Hij citeert uit de rijkdom van de nalatenschap en snijdt daaruit geschilderde en projecteerde poëzie. Soms zelfs door de beelden letterlijk tot ge(re)animeerd leven te wekken. Waardoor het net is of je twee uur logeert in het binnenste van een modernistisch opgekalefaterde toverlantaarn. Met wonderlijke effecten. *Er is een mooie rode draad gebroken in de ochtend* is van een hilarisch epos opeens verstild geïllustreerde kamermuziek geworden. *Visser van Ma Yuan* heb ik zelden zo heftig voelen ademen.

't Kan ook gekker. Wat dacht u van *De Amsterdamse School* als kroegsketch voor twee heren en een trompettist? Wie overigens louter fronst bij deze titels kan een inhaalrace 'Lucebert lezen' overwegen. Materiaal genoeg. De antiquariaten lopen over, vermoed ik.

Ik ben ondertussen al lang en breed en prettig gestoord aan het verdwalen in Wim Hazeu's biografie. De bijkomende buikpijn is ook de makers van deze prachtvoorstelling niet bespaard gebleven. Ze zoeken in een epiloog steun bij Remco Campert: 'ik kan het niet laten/ raap de scherven op/ en smelt ze om tot nieuwe woorden/ heidschoon zapro ziepoe'. De toon van deze avond wordt bepaald door *body and soul* van de jazz. Of, zoals Luceberts *soulmate* Cas de Quay aan hem schreef: 'Ach Lucebert, de jazzlui, dat zijn de kerels van deze eeuw, daar zijn wij allemaal maar turfstekers bij, johnny dodds vermoordt me iedere week weer, bessie smith maakt me dronken en billie voedt me, ome louis pakt me...' Zie Hazeu. Pagina 472.

Lucebert – Alles van waarde is weerloos door Flint, voor nieuwe speeldata, zie theatergroepflint.nl of meldt u aldaar aan voor hun nieuwsbrief

Loek Zonneveld (1948) *schrijft sinds 1970 voor De Groene Amsterdammer over toneel.* [Meer](#)